

Arrest

nr. 107 329 van 25 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 19 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 2 maart 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 september 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermings-

status. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 28 februari 2011 met nr. X.

1.3. Op 9 maart 2011 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers (bijlagen 13quinquies). Bij arrest van 24 juni 2011 werden de ingestelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring tegen deze bevelen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen (RvV 24 juni 2011, nr. 63 805).

1.4. Verzoekers dienden op 16 maart 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 26 april 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de in punt 1.4. vermelde aanvraag ontvankelijk.

1.6. Op 14 januari 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 25 januari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.03.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...) (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van) geboren te (...) op (...)

(...) (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te (...) op (...)

(...) (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te (...) op (...)

(...) (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te (...) op (...)

(...) (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 26.04.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor L(...), M(...) (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 08.01.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico in houdt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 14 januari 2013 eveneens beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Verzoekers werden hiervan op 25 januari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormen de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

- ten aanzien van eerste verzoeker:

“In uitvoering van de beslissing van C.(...) T.(...) Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

L.(...), M.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

- ten aanzien van tweede verzoekster en de minderjarige kinderen:

“In uitvoering van de beslissing van C.(...) T.(...) Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

T.(...), M.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Rusland (Federatie van)

+ minderjarige kinderen:

L.(...), M.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Rusland (Federatie van)

L.(...), S.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Rusland (Federatie van)

L.(...), S.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen twee excepties op voor zover het beroep gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (zie punt 1.7). Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet op dit punt niet over een discretionaire bevoegdheid. Bij een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, zo stipt de verwerende partij aan, zou de gemachtigde van de staatssecretaris, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten, niet anders kunnen dan een nieuw bevel ter kennis te brengen. Volgens de verwerende partij ontberen verzoekers bijgevolg elk belang bij hun vordering.

Daarnaast werpt de verwerende partij een exceptie op waarbij zij stelt dat aan verzoekers reeds eerder bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend, met name op 9 maart 2011 (zie punt 1.3). De verwerende partij meent dat de door verzoekers ingestelde vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze bevelen door de Raad werden verworpen bij arrest nr. 63 805 van 24 juni

2011, waardoor deze bevelen definitief en uitvoerbaar zijn geworden. Als gevolg hiervan kunnen de onderhavige vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de bevelen van 14 januari 2013 verzoekers geen enkel voordeel opleveren, waardoor zij opnieuw elk belang ontberen bij het aanvechten ervan.

3.2. In hun verzoekschrift vermelden verzoekers met betrekking tot het belang het volgende: *“De aangevochten beslissingen schaden verzoekers persoonlijk in hun belangen en deze belangen zijn actueel.”*

3.3. De Raad merkt op dat er geen bevel mag worden gegeven, zelfs niet op grond van een gebonden bevoegdheid, wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). De Raad stelt vast dat verzoekers in hun derde middel, dat gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM waardoor zij wel degelijk belang kunnen hebben bij hun beroep voor zover dit gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het gegeven dat verzoekers eerder een bevel om het grondgebied te verlaten kregen, verhindert niet dat hun rechtstoestand ondertussen kan wijzigen en dat zij op grond hiervan een aanvraag om verblijfsmachtiging indienen. De Raad wijst erop dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 26 april 2011 ontvankelijk werd verklaard waardoor verzoekers in bezit werden gesteld van attesten van immatriculatie, waardoor de bevelen die op 9 maart 2011 werden afgeleverd, hun uitwerking verloren. Dit wordt trouwens bevestigd in 's Raads arrest van 24 juni 2011 met nr. 63 805. De nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten die werden gegeven na afhandeling van deze aanvraag kunnen bekleed zijn met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht, waar verzoekers wel degelijk een belang aan ontleen. Bovendien wijst de Raad erop dat de bevelen van 9 maart 2011 gestoeld waren op artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, terwijl de thans aangevochten bevelen gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Gelet op de verschillende rechtsgrond van beide bevelen, kan er in casu bezwaarlijk sprake zijn van een herhaald bevel en behouden verzoekers hun belang bij het aanvechten ervan.

De excepties van niet ontvankelijkheid wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang zijn bijgevolg ongegrond en dienen te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In hun eerste middel voeren verzoekers onder meer de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers stellen hierin het volgende:

“Bovendien maakt artikel 9ter Vreemdelingenwet melding van:

"deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Artikel 9ter Vreemdelingenwet omvat 3 hypothesen die een nood aan bescherming kunnen rechtvaardigen:

- *een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven*
- *een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit van de betrokkene;*
- *een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.*

Per definitie, gezien de bewoordingen van artikel 9ter Vreemdelingenwet, moet er dus ook rekening gehouden worden met de situatie die zich zou voordoen indien de noodzakelijke behandeling stopt.

Dit blijkt ook uit de Parlementaire Werkzaamheden van de wet van 15 september 2006 die artikel 9ter in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd:

"In artikel 9ter, nieuw, van de wet wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waan/oor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de

limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens."

Overigens werd dit recent onderstreept door Uw Raad in een arrest dd. 27 november 2012: "La lecture du paragraphe 1er de l'article 9ter révèle en effet trois types de maladies qui doivent conduire à l'octroi d'un titre de séjour sur la base de cette disposition lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans le pays d'origine ou dans le pays de résidence, à savoir:

- celles qui entraînent un risque réel pour la vie ;
- celles qui entraînent un risque réel pour l'intégrité physique ;
- celles qui entraînent un risque réel de traitement inhumain ou dégradant.

Il s'ensuit que le texte même de l'article 9ter ne permet pas une interprétation qui conduirait à l'exigence systématique d'un risque « pour la vie » du demandeur, puisqu'il envisage, au côté du risque vital, deux autres hypothèses. »

evenals in een arrest dd. 29 november 2012:

"2.6. Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet is deze bepaling van toepassing op drie gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit,
- ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf "

Eerste verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven (zie punt 1).

Ondergeschikt, dient te worden vastgesteld dat de arts-adviseur de andere twee hypothesen vervat in artikel 9ter Vreemdelingenwet niet heeft onderzocht.

In de bestreden beslissing komt verwerende partij tot het volgende besluit:

"Uit het medisch dossier blijkt niet dat er een directe bedreiging voor het leven van betrokkene is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. Er is geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren. De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt niet bevestigd door beschermingsmaatregelen noch door hospitalisaties.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft (stuk 1).

Verwerende partij begint immers zelf in de bestreden beslissing door te stellen dat er geen "directe bedreiging is voor het leven van betrokkene

Verwerende partij komt dan tot het besluit dat verzoeker niet aan ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit noch aan ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing behept is met een manifeste appreciatiefout en in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel, aangezien verwerende partij verkeerdelijk stelt dat verzoeker niet aan een ziekte zou lijden die een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst, terwijl de arts-adviseur dit niet heeft onderzocht.

Voorts is de bestreden beslissing in strijd met artikel 9ter Vreemdelingenwet aangezien verwerende partij zich niet had mogen beperken tot het onderzoeken van één van de hypothesen vervat in artikel 9ter Vreemdelingenwet, maar ook had moeten nagaan of eerste verzoeker niet aan ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit en of verzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst.

Dit terwijl verzoekers in hun aanvraag dd. 16.03.2011 en in hun aanvullingen, duidelijk hebben gesteld dat eerste verzoeker een complexe en multidisciplinaire psychotherapeutische behandeling nodig heeft, die niet beschikbaar is in Tsjetsjenië.

Bovendien houdt de aandoening rechtstreeks verband met zijn verleden in Tsjetsjenië.

Een terugkeer zal dan ook een invloed hebben op de psychologische toestand van verzoeker, hetgeen verwerende partij ook niet heeft onderzocht.

Dit vormt een schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

4.2. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke

integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

4.3. Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

4.4. Blijkens het administratief dossier diende eerste verzoeker zijn initiële aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in op 16 maart 2011 en vulde hij deze op verschillende tijdstippen aan met bijkomende medische attesten. Uit het attest van 31 oktober 2012 blijkt dat de behandelende arts "*perception de réalité incorrecte, idées négatives et suicidaires, amnésie dissociative, insomnie pour des longues périodes, difficulté à ordonner ses pensées, manque d'intérêt pour la vie, dépression sévère et idées suicidaire, lombalgie chronique*" had gediagnosticeerd. In dit attest wordt ook gewag gemaakt van een medicamenteuze behandeling van +/- 6 maanden met "*Cymbalta 60mg 110/*", waarbij gewag wordt gemaakt van "*exacerbation de la symptomatologie*" en "*passage à l'acte et suicide possible*" indien de behandeling wordt gestopt. Bij specifieke medische opvolging worden "*prise en charge psychologique, sevrage médicamenteux*" vermeld.

4.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 8 januari 2013 het in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet bedoelde medisch advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van eerste verzoeker. Het advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 16.03.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- Verwijzend naar de medische attesten dd. 10/02/2011 en 05/07/2011 van Dr. M.(...), huisarts te Brussel, blijkt dat betrokkene lijdt aan een gematigde tot ernstige depressie. Sinds 01/02/2011 neemt hij Cymbalta 60 mg. De behandeling zal ettelijke maanden duren. Opvolging door een psycholoog, een psychiater en een huisarts is vereist. Er zou ook sprake zijn van een PTSD(=posttraumatisch stress-syndroom). De psychotherapie zou een jaar kunnen duren met een maandelijks sessie.

- Het medisch dossier bevat twee attesten van de psycholoog V.(...) T.(...) dd. 07/04/2011 en 01/07/2011. Betrokkene blijkt angstig te zijn en vertoont symptomen van depressie. Er zou ook sprake zijn van PTSD na evenementen in zijn thuisland. Betrokkene heeft een normale realiteitszin en een normale controle van zijn emoties en impulsen. Een aangepaste therapie is nodig gedurende één jaar à rato van één sessie per maand.

- Het medisch dossier bevat een vertaald attest van het Internationaal Rode Kruis dat betrokkene werd gearresteerd dd. 25/12/2002 en werd vrijgelaten dd. 09/4/2003.

Betrokkene werd uitgenodigd op de raadpleging dd. 18/12/2012.

Bij ondervraging blijkt dat betrokkene reeds jaren lijdt aan slaapstoornissen en nachtmerries. Vanaf de leeftijd van 21 jaar heeft hij politiek problemen in zijn thuisland. Hij heeft veel hoofdpijn, hij piekert veel, hij weent, hij heeft concentratieproblemen. Hij is gehuwd en hij heeft twee kinderen. Zijn echtgenote is zwanger van een derde kind. Zijn kinderen geven zin aan zijn leven. Maandelijks bezoekt hij de psycholoog en maandelijks ziet hij de psychiater. De maandelijks sessies begonnen in april 2011 en waren voorzien een jaar te duren. Ondertussen wordt de maandelijks psychische opvolging verdergezet. Hij neemt Cymbalta(=duloxetine=antidepressivum) en soms Ibuprofen. Betrokkene werd niet gehospitaliseerd. Hij vertoont geen tekenen van psychose.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt niet dat er een directe bedreiging voor het leven van betrokkene is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. Er is geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren. De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt niet bevestigd door beschermingsmaatregelen noch door hospitalisaties.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

4.6. Verzoekers' betoog komt er onder meer op neer dat de verwerende partij heeft nagelaten onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst. Met andere woorden is de verwerende partij volgens verzoekers niet nagegaan of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

4.7. De Raad stelt vast dat de arts-adviseur, die eerste verzoeker zelf op consultatie heeft onderzocht op 18 december 2012, na ondervraging op de hoogte was van het feit dat er sprake was van een maandelijks psychische opvolging en dat er een medicamenteuze behandeling liep met een antidepressivum en soms met Ibuprofen. De arts-adviseur besloot dat eerste verzoeker geen tekenen van psychose vertoonde waardoor er geen directe bedreiging voor diens leven kon worden vastgesteld. In het advies

wordt nergens de behoefte aan de nochtans in het medisch dossier aangehaalde noodzakelijk geachte medicamenteuze behandeling en opvolging besproken en er wordt evenmin een onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medicamenteuze behandeling en de aanwezigheid van opvolging in het land van herkomst, zoals uitdrukkelijk wordt voorgeschreven in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon op grond van dit advies dan ook niet tot het besluit komen dat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst. In tegenstelling tot wat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld, kan dus niet zonder meer worden besloten dat *“niet bewezen (is) dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”* De gemachtigde van de staatssecretaris kon de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen niet ongegrond verklaren zonder de noodzakelijk geachte behandeling nader te laten onderzoeken.

4.8. In haar nota met opmerkingen (Nota met opmerkingen, p. 5-8) repliceert de verwerende partij onder meer het volgende:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de arts- adviseur geoordeeld heeft dat de ziekte waaraan verzoeker lijdt geen levensbedreigende ziekte is.

(...)

Uit voormeld artikel blijkt duidelijk dat het aan de ambtenaar-geneesheer toekomt om te oordelen of de vreemdeling al dan niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft.

In casu nodigde de arts-adviseur verzoeker op consultatie. Tijdens de ondervraging bleek dat verzoeker al jaren aan slaapstoornissen lijdt, dat hij sinds 2011 maandelijkse psychische opvolging heeft, dat hij niet gehospitaliseerd werd en geen tekenen vertoont van psychose.

De arts-adviseur concludeerde in zijn advies van 8 januari 2013 dat de ziekte de graad van de ernst van artikel 3 EVRM niet bereikt, dat de ziekte geen directe bedreiging vormt voor het leven, dat er geen nood is aan monitoring van de vitale parameters, noch een permanente medische bewaking.

Kennelijk laat dit dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderde stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293).

Voor zover verzoekers kritiek zouden uiten op bovenvermeld advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft de verwerende partij de eer te verwijzen naar het volgende arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer” (arrest RVV, nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012).

(...)

De bestreden beslissing is zowel formeel als materieel gemotiveerd en is gesteund op een correcte feitenvinding.

Het middel is ongegrond.”

4.9. Uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan, zoals reeds vermeld in punt 4.3, niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn leven of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn fysieke integriteit hij derhalve niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

4.10. Bijkomend merkt de Raad op dat noch de arts-adviseur in zijn advies, noch de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dienstig kunnen verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en betogen dat het medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM), zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening vereist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom). Deze verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM doet immers geen afbreuk aan een duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Conform zijn vaste rechtspraak heeft het Hof immers oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van de betrokken vreemdeling zich heden niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98 Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.).

4.11. Er werd niet nagegaan of er sprake is van een ziekte zoals bedoeld in de tweede mogelijkheid van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet terwijl het medisch dossier wel degelijk indicaties bevat van een noodzakelijk geachte behandeling. Hierdoor wordt artikel 9ter van de vreemdelingenwet geschonden.

Het aangevoerde middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van verzoekers' eerste middel en het onderzoek van hun tweede middel niet kunnen leiden tot een ruimere vernietiging van de eerste bestreden beslissing, dienen deze niet verder te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4.12. In hun derde middel, dat gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing en waarin zij onder andere een schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM, stellen verzoekers het volgende:

*"(...) In casu dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij een verwijderingsmaatregel ten aanzien van verzoekers heeft genomen, zonder, zelfs op bijkomstige wijze, een onderzoek te voeren naar de risico's op schending van artikel 3 EVRM ingeval van terugkeer.
(...)"*

In het kader van de bespreking van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, formuleren verzoekers hun grief als volgt:

*"(...) het weigeren van hun aanvraag betekent immers dat verzoekers België zullen moeten verlaten en naar hun herkomstland zullen moeten terugkeren, terwijl eerste verzoeker aan het PTSD syndroom lijdt, een aandoening die zoals boven werd aangehaald, ernstig is en waardoor ingeval van stopzetting van behandeling, verzoeker het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling.
(...)"*

4.13. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. Griekenland en België, §218).

4.14. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de verwerende partij ten onrechte tot haar besluit kwam dat het risico op een behandeling die strijdig was met artikel 3 van het EVRM niet bewezen is. Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

4.15. De Raad kan niet anders dan in casu vaststellen dat er geen of minstens een onvoldoende zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar alle omstandigheden die betrekking hebben op het individueel geval van verzoekers in de zin van artikel 3 van het EVRM, met name het risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448: *“a rigorous scrutiny must necessarily be conducted of an individual’s claim that his or her deportation to a third country will expose that individual to treatment prohibited by Article 3”*).

4.16. Verzoekers dienen bijgevolg te worden bijgetreden waar zij in hun derde middel stellen dat de tweede en de derde bestreden beslissing geen rekening houden met het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling ingeval van stopzetting van behandeling. Aldus is het duidelijk dat de bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd zonder dat er een degelijk onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel, gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het derde middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4.17. Ten overvloede stelt de Raad vast dat, gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, die betrekking heeft op de gegrondheid van hun aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, verzoekers terugvallen op de ontvankelijkheidsbeslissing van 26 april 2011 (zie punt 1.5) waardoor verzoekers opnieuw een verblijfsgrond hebben in afwachting van een nieuwe beslissing over de gegrondheid van hun aanvraag. Verzoekers hebben op grond van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet recht op een attest van immatriculatie en kunnen derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben in hun middelen gegronde onderdelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN